

ROZ TRIS TENI

Magdalena

2026

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

ROZTRÍŠTĚNÍ

Text © Magdalena, 2026

Obálka © Michal Březina, 2026

Redakce: Martin Štefko

Korektury: Kateřina Romanová

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba e-knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2026

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-7711-004-4

ISBN 978-80-7711-005-1 (PDF)

ISBN 978-80-7711-006-8 (ePub)

ISBN 978-80-7711-007-5 (MOBI)

1. KAPITOLA

Radana Málková

Ačkoliv – snad právě protože – se byt nacházel na sídlišti, nebylo tu slyšet vůbec nic. Touthle dobou se ještě nerozjelo ani jediné z mnoha aut stojících pod okny. Oranžová světla mlčenlivě shlížela na toulavou kočku, jež se vracela z procházky. Slunce bylo kdesi v nedohlednu, i když měsíc se již bál vykuknout zpoza mraků.

Do této atmosféry, která připomínala spíš noc než ráno, ostře a neúprosně zazvonil budík. Vytrhl ji ze snu tak prudce, až sebou škubla. Zpod peřiny vystřelila ruka, aby mobil zneškodnila.

Zůstala pak ještě několik minut ležet a mlčky zírala do tmy. Nechtělo se jí do zimy, která ji čekala v pokoji a pak i venku, navíc se tu cítila tak nějak bezpečně a pohodlně. V tomto období měla snad každý druhý den náladu na to hrát nemocnou. Do práce sice chodila ráda, ale počasí ji nyní ničím nelákalo.

Nakonec se vyhrabala ven, močový měchýř se začal příliš hlásit o slovo. Pomalu se plížila tmou a teprve na záchodě rozsvítila. Unaveně zamžourala do oslepujícího bílého světla. V koupelně jej pak radši ani nezapínala. Nebyla si jistá, zda je připravená spatřit svou tvář v zrcadle.

Zabalila se do županu a šla si uvařit čaj, což byl vlastně jediný způsob, jak si tyto brzké hodiny zpříjemnit. Stála v kuchyni, za oknem zablikalo první auto. Tiskla se na vlačné topení a mnula si rozespálé oči. Konvice cvakla a jí nezbylo než se vrátit do pokoje a začít se chystat na další perný den.

Miroslav Málek

Tma se trhala a z ní překvapivě vystupovala i blan-kytná modř, již zakrývaly holé stromy za oknem. Přitáhl si župan blíž k tělu a míchal lžičkou horkou kávu, zatímco četl zprávy.

„Lásko, ty už jsi vzhůru?“ ozvalo se za ním zívnutí.

Položil noviny na linku a ohlédl se. „Vzbudil jsem tě, broučku?“

„Ne, vůbec ne,“ uhlazovala si pocuchané vlasy a došla mu dát pusu na tvář. „Dobré ráno.“ „Dobré, dobré,“ přehnul tisk a odsunul ho stranou. „Dáš si taky kafe?“

„Jo, jo,“ natáhla se po konvici. „Ale říkala jsem ti, že ti ho klidně budu vařit, kdybys chvilku počkal.“

„Kafe ještě zvládnou sám,“ znovu se zahleděl z okna.

„Půjdeme pak ven?“ pohladila ho po rameni.

„Jo, můžem,“ usadil se za stolem, ze zásuvky vytáhl obstarožní propisku a dal se do luštění, zatímco mu mazala chleba.

Po očku sledovala, jak s vyplazeným jazykem dopisuje čísla do čtverečků, a tiše se smála jeho přehnanému úsilí.

Leoš Málek

Autobus se znovu rozjel. Vytáhl z batohu svačinu a zakousl se do ní. Domy za okny znal lépe než své boty, a tak věnoval pozornost svému salámu a sousedovi. Výjimečně se mu podařilo stihnout dřívější spoj, a tak si mohl popovídat s kolegou.

„Dneska jsem to stih fakt dobře,“ začal s plnou pusou. „Zorka jela na nějaký vejlet. Oni se školou jezděj často.“

„Aha,“ kývl muž vedle něj.

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

„No jo, máme doma fofr. Po práci musím pro Adrianu na housle. Připravuje se na vánoční koncert. To bude dobrý. Už hraje skoro rok a fakt jí to jde... Zorka zase chodí na klavír... Už dost dlouho a je skvělá. Škoda, že nemáme kluka, rád bych měl taky nákýho fotbalistu. Se Zorkou hrajem často a je skoro lepší jak já... a to je co říct. Já byl vždycky fakt dobrej... Ale je to jenom holka.“

„Hmm,“ byla jediná reakce.

„A jedete s Kamilou někam na Vánoce?“

„Ne,“ zavrtěl kolega hlavou. „My budeme doma.“

„Jo... no, my asi pojedeme někam za teplem. Teda jako po svátcích. Ještě nevím kdy přesně, ale aspoň na tejdén, víš co, natáhnout se někam k moři, do Egypta, nebo tak něco.“

„A není to moc drahý?“

„Jo, jasně, že je, ale tak co, musím ty svoje holky trochu rozmazlit, ne?“ Leoš se culil a mluvil tak překotně, až se zdálo, že ani nepolyká.

Soused na sedadle ho nechal mluvit. Na rozdíl od něj neměl moc co povídat. Jeho manželství nebylo vůbec tak ideální a jeho děti byly hloupější než on sám. Když však Leoš na moment udělal pauzu, nedolal a zeptal se: „Hele, a proč vlastně nejdeš dělat někam jinam?“

„Jinam? Proč jinam?“ znejistěl.

„No, myslel jsem, jako když máš tu vejšku, to byste mohli do Egypta furt, ne?“

„Ale jo,“ mávl rukou, znovu se uklidnil, když si uvědomil, jak to myslí, „ale tady jsem rád. Mám tu kámoše... a neplatěj zas tak špatně, že jo? No, oni mi jako nabízeli... teda já měl v Praze fakt dobrý místo, ale Lucka chtěla pryč z velkoměsta, chtěli jsme baráček, pejska, chápeš? A oni mi jako nabízeli, kdybych

zůstal, víc, ale tady jsem aspoň pořád s nima... i to je hodnota, víš co? A dvě dovolený za rok úplně stačej. Možná, až Zorka půjde na tu konzervatoř, tak se zase vrátíme zpátky, uvidíme.“

„Ona půjde na konzervatoř?“

„No jasný, jsem ti říkal, hraje fakt dobře.“

Muž mlčky kývl.

Autobus s trhnutím zastavil.

Leoš zmačkal ubrousek a hodil ho do batohu, který si pověsil na rameno. „Tak hurá do rachoty,“ usmál se a společně vystoupili.

Jindřiška Málková

Po zdech pokoje přeběhly reflektory zbloudilého auta a prostoupily ho nečekaným světlem. Hluk ji na moment vrátil do reality, vykukla zpod peřiny, ale když se ujistila, že její sestra stále pokojně spí, schovala hlavu zpátky.

Kužel opotřebované baterky roztřeseně přejížděl po hustě popsaných stránkách. V ruce poznamenané stopami inkoustu držela plnicí pero. Její rty se bezhlesně pohybovaly. Unaveně přivírala oči, ale kousala se do rtu, aby neusnula. „... základ tvoří dvě k sobě kolmé úsečky, jedna z nich je dlouhá 32 centimetrů...“ Už potřetí četla slovní úlohu a slzy se jí draly do očí. Vůbec netušila, co se po ní chce.

„... základ tvoří dvě k sobě kolmé úsečky, jedna z nich je dlouhá 32 centimetrů... 32 centimetrů... to znamená... to znamená...“ – pero se jí chvělo v dlani – „že jsi úplně blbá, to znamená, že jsi úplně úplně blbá, Jindruno, a zase dostaneš pětku.“ Dech se jí zrychloval, jak se snažila zadržovat pláč. „Nebreč, nemáš proč brečet,“ šeptala. „Nebreč...“

Na sešit padla první slza. Položila tužku a vší silou zaryla nehty do levé ruky. „Mysli, myslí, myslí, ty

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

krávo... základ tvoří dvě k sobě kolmé úsečky, jedna z nich je dlouhá 32 centimetrů, takže... takže... „Na paži se jí udělaly rudé pŕlměsíčky. „Pythagorova věta... musí v tom bejt Pythagorova věta.“ Pro jistotu stisk zesílila. „Nebreč, stejně seš úplně blbá. Lidi jako ty by ani neměli existovat. Nebreč, nemá to cenu, stejně to nikdy nevypočítáš. Málo ses učila. Měla ses učit průběžně...“ Na jednom místě jí vytryskl pramínek krve, lekla se a zvedla hlavu od stránky. „Dobře ti tak, dobře ti tak, nic jinýho si nezasloužíš. Měla bys už konečně chcípnout...“

V ten moment zazvonil budík a ona jej poplašeně vypnula. Ručičky se jí vysmívaly. Za celou noc zvládla jen jednu slovní úlohu a vůbec nic z toho, co počítali ve škole, nepochopila.

Vypnula baterku a sešit hodila do tašky.

„Chcípni,“ ten hlas, který k ní tolik hodin promlouval, nyní zintenzívněl. Nespala ani minutku, měla podrápané ruce a prsty modré od inkoustu, uplakané rudé oči, a přece to bylo k ničemu, zase dostane pětku, zase ji potrestají... a dobře jí tak.

V koupelně otočila kohoutkem se studenou vodou a smyla tu spoušť. Vzlykala, zalykala se nenávisť, nenávisť k sobě samé, a v zrcadle se na ni dívala ošklivá dívka, na niž se ani nevydržela koukat. Měla chuť sklo rozbít. Představila si, jak se jí střepy zarývají do dlaní. Myšlenka nesnesitelné bolesti ji maličko uklidnila.

„Za nic nestojíš, seš prostě jenom blbá a ošklivá. Lidi, jako jsi ty, by měli odstřelit už při narození,“ řekla té dívce v odrazu.

Vrátila se do pokoje. Radka pořád klidně spala. Ustlala si postel.

„Jindro?“ ozvalo se z vedlejší místnosti.

Mlčela.

„Pospěš si, ať nepřiđeš pozdě.“

Pomalu se oblékala. Z pokoje za zdí slyšela, jak matka strojí Leoška.

„Dneska budeš fešák,“ zakončila své snažení.

Jindřiška se smutně usmála, až ji z toho samotnou zamrazilo. Ohlédlá se po sestře, ale ta stále nejevila známky probuzení.

Vydala se do kuchyně. Její bratr seděl spokojeně na židli a snídal. Matka, která utírala nádobí, řekla: „Svačinu máte v ledniče.“

Kývla.

„A kde máš ségru?“

Pokrčila rameny.

„To jako neumíš mluvit?“

Jindra jenom zavrtěla hlavou, neměla sílu odpovídat. Otevřela si jogurt a sesula se na své místo.

„Hergot,“ žena si založila ruce a zařvala z plných plic. „Radano, koukej vstávat, nebo zase přijdeš pozdě!“

Žádná odpověď.

Vzdálila se a podobný řev se opakoval nahore v pokoji. Následovalo cosi jako „ani náhodou“.

„Co to máš na ruce?“ Leoš se vyjeveně díval na rány na jejích paži.

„Hled' si svýho,“ odsekla.

Matka se vrátila. „Tak vy dvě to tady samy zvládnete. My jdeme s Leoškem do družiny.“

Kluk vyskočil.

„A učeš se pořádně,“ dodala.

Jindra opět pouze kývla.

„Vona tě Radka zkontroluje,“ uzavřela a vytratili se na chodbu. Dívka pohlédla na hodinky a pokračovala v jídle.

Radana Málková

„Jak jako nevíte? A kdo to má sakra vědět? Já? Ani omylem. Já mám hlídat, co dělá PR? A to jako proč?

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

To si vyřídte mezi sebou! A koukejte mi to zjistit, já to do konce příštího tejdne potřebuju vědět. No... no... bezva! Nashle!“ praštila sluchátkem. „Zabít málo,“ vzdychla.

Ode dveří se ozval smích. Ohlédla se. Kolegyně se opírala o rám a pobaveně ji pozorovala. „Co je?“

„Co by bylo? Směju se.“

„Já vím,“ protočila oči. „Ale čemu?“

„No,“ udělala krok do její kanceláře, „jak seš taková zlá.“

„Já jsem vždycky zlá,“ zubila se, a pak dodala: „Když voni v tom maj bordel, no. Já za to nemůžu.“

„Vždyť jo, jezinko,“ smála se dál.

Zvedla se. „A to teda jsem... jezinka. Jdem jíst?“

„Mám jídlo s sebou.“

„Já taky, vemem si to sem?“

Kývla.

„To je dneska den. Ten telefon zvoní co pět minut.“

Pomalou měrou mířily do kuchyňky.

„Blíží se konec roku,“ souhlasila Pavlína.

„Právě, nemám ráda lidi,“ řekla o něco tišeji.

„Já taky ne,“ přiznala kamarádka.

Mikrovlnka se začala točit.

„Ale s tím se nedá nic dělat,“ pokračovala.

„Dá.“ Radka vytáhla ze zásuvky vidličku. „Staneš se vedoucím.“

„A to jako něco řeší?“ Pavlína si vzala svou krabičku.

Pohodila se smíchem hlavou. „Můžeš čas od času někoho seřvat.“

Vrátily se zpátky do kanceláře a zavřely za sebou dveře.

„Ty jo, já si někdy říkám, jaký tys byla dítě,“ řekla Pavlína. „Tys musela bejt číslo.“

„Si piš,“ odvětila s plnou pusou, a pak již s prázdnou dodala: „Já jsem byla vždycky děsnej sígr. Takový dítě prostě nechceš...“

Třídou se šířil rachot hovoru a šoupání židlí. Stála opřená o zeď a znuděně okusovala hrušku.

„Matika, ty vole, zase matika.“ Luděk se postavil vedle ní.

„Hm,“ pokrčila rameny.

„Ta Beranová je stejně taková píča, beztak budeme zase něco psát, aspoň by to mohla hlásit dopředu, ty vole.“

„Stejně by ses neučil,“ ušklíbla se.

„Ale tady jde vo princip, ty vole.“

„Neříkej mi ty vole, ty vole,“ strčila do něj.

„Pardón,“ dal si ruce do kapes a rozhlédl se po spolužácích.

„Co řešíte?“ kývl na ně Borek a protáhl se k nim mezi lavicemi.

„Že je Beranová píča,“ oznámila mu lhostejně.

„Hm, jako někdy si říkám, jestli by si to vůbec uvědomila, kdyby jí to někdo řek,“ pohodil hlavou.

„A ty jí to jako budeš říkat, jo, ty vole?“ smál se Luděk.

„Tak jako nemuselo by se jí to přímo říkat.“ Vyzývavě se podíval na Radku. „Třeba by stačilo, kdyby to někdo napsal... Hlásí se někdo dobrovolně?“

„A co za to?“ znovu se zahryzla do hrušky.

„Cígo?“ navrhnul.

Zavrtěla hlavou. „Mám svoje.“

„Tak já nevím... Luděk, co máš?“

Kluk sáhl do kapes a kromě špinavého kapesníku vytáhl novou dvacetikorunovou bankovku. „Nic.“ Zase vše rychle strčil zpátky.

„A ta dvacka?“

„Málková, to je celý moje kapesný, ty vole.“

„No tak nic,“ pokrčila rameny a hodila ohryzek do koše.

ROZ TŘÍŠ TĚNÍ

„Hele, tak až to napíše, tak dostane dvacku, ne?“ Borek se nenechal odbýt.

„Se ti to rozdává z cizího, co, ty vole?“ bránil se.

„Bude zvonit,“ pohlédla na hodinky.

„Tak jo no,“ kroutil se kluk, „ale až to napíšeš.“

Otřela si ruce do kalhot, došla k tabuli a rozevřela ji. Na ušmudlanou, špatně smazanou zeleň pak úhledně krasopisnými velkými písmeny napsala: BERANOVÁ JE a na konec věty nakreslila hanlivý čtyřúhelník. Pak obě křídla zase zavřela.

Luděk na ni ohromeně zíral.

„A teď ty prachy,“ natáhla ruku, „nebo tě pod to podepíšu.“

„Vydřiduchu,“ neochotně jí vtiskl peníze do dlaně. Vítězoslavně je schovala.

„Dík,“ zazubila se na něj.

„No, je fakt zač, ty vole,“ mračil se.

Vzápětí zazvonilo a všichni tři se rozešli do lavic.

„Ty seš úplně blbá, že jo?“ řekla jí sousedka.

„A to jako proč?“

„To ti ty průšvihy nestačej?“

„Ne,“ protočila oči. „Nesmíš bejt tak úzkoprsá, Moničko.“

Vešla vyučující. Borek se začal tiše řehtat, a to se ještě ani nestihla rozhlédnout po třídě. „Dvořáčku, co je?“ podívala se po něm mrzutě.

„Nic.“ Mlčky se posadil.

„On má pubertu,“ ozvalo se ze zadní lavice.

„Tu máte, myslím, úplně všichni,“ přeměřila si je ostrým pohledem a zapsala do třídní knihy.

„Co kdybychom si, abyste se zklidnili, napsali písemku?“ Začala z desek vytahovat papíry.

Místností se ozval nesouhlasný šum.

„Já se vás neptám. Rozdejte si to.“ Posunula do první řady stoh papírů.

Chystala se napsat zadání.

„Jsem říkal, že je to píča,“ šťouchl Luděk do Radky sedící před ním. Hrabala se v penále a tiše se chichotala.

„Jste blbí,“ napomenula je šepem Monika.

Učitelka rozevřela obě křídla tabule a na několik sekund zůstala mlčky zírat na ten umělecký výtvor.

„Kdo to byl?“ ohlédl se pak.

Ticho, nikdo neodpovídal.

„Tak bude to?“ Bouchla do tabule, až se z ní sypala křída. „Kdo. To. Byl?“ zopakovala o něco důrazněji.

„Málková.“ Ludkovi začalo být jeho dvacetikoruny příliš líto a dloubl dívku před sebou do žeber.

„Vo co ti jde, ty vole?“ praštila ho.

„Málková!“ Žena došla až k nim.

„Vona to byla!“ zopakoval honem spolužák. „A sebrala mi dvacku,“ dodal rychle.

„Kecá,“ bránila se.

„A nebyli jste to tak náhodou oba dva jako vždycky?“

„Ne!“ kluk jí ránu vrátil. „Vona to byla!“

„Paní učitelko, byla to fakt Málková,“ přidala se Monika, které snad svědomí nedovolilo, aby o tak hrozném zločinu pomlčela.

„Krávo!“ Radka se napřáhla, aby potrestala i ji, ale to už ji vyučující táhla za límec ven.

„Zase ty, to jsem si mohla myslet. Tak se opět půjdeš podívat na pana ředitele... a tu písemku si napíšeš po škole.“

Pohodila rameny, a než stačila opustit třídu, zamávala nazlobenému Ludkovi dvacetikorunou.

„Už toho mám tak akorát,“ pokračovala žena, když ji vlekla chodbou. „Do polepšovny s tebou.“

„Aspoň bych měla klid,“ zubila se. Cítila, že chybí jen málo, aby jí učitelka jednu vrazila.

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

Pohodila ji k řediteli jako kus hadru a překotně vysvětlila situaci. Muž za ní zavřel dveře a dívka s ním osaměla.

„Radko, Radko,“ vzdychl a upřeně se na ni zahleděl, „tak tě tady mám zas.“

Krčila nos.

„Koleduješ si už dlouho o pěkný průšvih,“ pokračoval. Mlčela.

„No, teď nic neříkáš, ale jindy máš plnou pusu řečí, nemám pravdu?“

Neodpověděla.

Muž si sednul k její židli. „Poslyš, nechtěla bys mi to náhodou vysvětlit?“

Zavrtěla hlavou.

„Já vím, vždycky s tebou byl kříž, ale...Radko, podívej se na mě.“

Poslechla, ač očividně nerada.

„Ale teď je to daleko horší, než to bylo kdy předtím.“

„Puberta,“ řekla tiše.

„No jo, to je slovo, které jste si všichni moc oblíbili a které vám přijde jako dobrá výmluva, ale... Radko... děje se něco?“

Prudce zavrtěla hlavou.

„Víš,“ posunul se k ní ještě o něco blíž, „ve většině případů ti největší sígři mívají největší trápení.“

„Já ne,“ odsekla.

„No, tak dobře,“ postavil se. „Tak dobře. Já jen... víš, minulý týden jsem tě viděl s malou Němcovou na zastávce a... co si budeme povídat, to není holčička, kterou by tu děti měly zrovna rády. Viděl jsem, jak jsi na ni hodná, jak ji bráníš před ostatními... Radko, ty přece nejsi zlá.“

Vzdychla.

„Dobře, když mi to nechceš říct, nemusíš, ale věř mi, jestli ti někdo ubližuje, jestli na tebe doma nejsou hodní, je potřeba, aby to někdo věděl.“

„Nic se neděje,“ řekla rychle a postavila se.

Pokrčil rameny. „Komu není rady... Řekni tatínkovi, aby se za mnou zase zašel podívat, ano?“

Kývla a vzala za kliku.

„Měla by ses nad sebou zamyslet, Radko,“ řekl ještě.

Nic neodpověděla a odešla.

„Tak to bych se s tebou tehdy nechtěla kamarádit,“ překvapeně zamrkala Pavla.

„Svedla bych tě na scestí,“ zasmála se.

Pokrčila rameny. „Každej jsme nákej.“

„Jasný,“ pokývala hlavou Radka. „Když... mně prostě vždycky přišlo, že když jsem hodná, tak mě nikdo nevidí. Prostě, když jsem zlobila, všichni se kolem mě točili, ale jakmile jsem byla hodná, tak se prostě zapomělo, že existuju.“

„To je smutný.“

„Obávám se, že ten ředitel měl pravdu. Asi nejsem jediná, kdo to tak cejtil, i když mně to došlo až dlouho potom. To já jsem si jako neřekla, že budu zlobit, aby mě ostatní viděli, to bylo podvědomý.“

„Stejně... já bych to tvoje dětství fakt nechtěla,“ pohládila ji po paži. „Hlavně, že teď už je to lepší.“

„Teď jsem zlá šéfka,“ zasmála se.

Po modré obloze se líně šinuly bílé obláčky a ztrácely se za vysokými střechami paneláků.

„Teď jsi slápla na čáru,“ chytila ji kamarádka za rameno a mírně posunula nohu, jejíž kousek se opravdu dotýkal okraje dlaždice.

„Nene!“

ROZ TŘÍŠ TĚNÍ

„Jojo! Podvádíš, Raduno!“ zlobila se holčička.

„Jež, to je toho, Polino,“ kopla do kamínku, který jí stál v cestě, „já tě taky nekontroluju.“ Apolena krčila rameny a hodila si na záda tašku, již do té doby svírala v ruce. „Přijdeš zejtra?“ zeptala se pak opatrně.

„Jo,“ kývla.

„Tak čau,“ obrátila se k ulici, kde bydlela.

„Čau,“ zamávala jí Radka a pokračovala dál. Překračovala čáry na dlažbě a její nové, ale již notně okopané střevíčky při každém kroku pěkně zaklapaly.

Po chvíli hodila aktovku k plotu, aby se jí lépe skákalo. Jejich dům už byl na dohled, ale ona věděla, že na ni čekají úkoly, a tak si chtěla ještě chvíli hrát. Dohopsala po jedné noze až k okraji jejich zahrady a zase zpátky. Leošek ji sledoval z písčoviště, kde splácával malý hrad. Měl špínu až za ušima a umazanými prsty na ni mával, dokud nesebrala brašnu a nevydala se k němu.

„Ahó, Láďo, pojď si hlát,“ ukazoval na místo vedle sebe.

„No, nazdar, ty prase,“ smála se mu. Na okamžik ji napadlo, že by mohla jeho snahy pošlapat, ale pak si to rozmyslela a místo toho ho pocuchala ve světlých vlasech. „Někdy jindy, prcku.“

Následně došla do chodby a začala se zouvat. Seděla na botníku jen několik vteřin, když zaslechla matku s Jindrou.

„Tak cos měla z tý češtiny?“

Radka nahlédla do kuchyně, odkud se hlas ozýval. Sestra dřepěla nad aktovkou a hrabala se v ní.

„Slyšíš?“ matka ji vzala za rameno.

„Dvojku,“ pípla.

„Dvojku?!“ chytila ji za límec, až se dívka polekala. „Jak jako dvojku?! To neumíš česky?!“ Pokrčila rameny.

„Ty seš jako němá, nebo co?“ vrazila jí facku.

Jindra se chytila za tvář a tiše řekla: „Prostě dvojku.“

„Ty budeš jako ještě drzá, jo? A co měla Běla?“

„Taky dvojku,“ přiznala.

„A Petra?“

„Jedna mínus.“

„A proč ty teda nemáš aspoň jedna mínus?“

Jindra instinktivně uhnula druhé facce.

„Tak ta Petra může mít jedna mínus a ty musíš mít dvojku?“ Matka si dala ruce v bok. „To seš fakt tak blbá?! V pátý třídě dvojku z češtiny! To by mě babička seřezala jak žito! To ses neučila, Jindruno?!“

„Učila,“ vzdychla.

„Ale špatně,“ vyrvala jí tašku z ruky a vytáhla učebnici.

„A budeš tady sedět tak dlouho, dokud se to nenaučíš. Mi budeš dělat vostudu... A nebul, nikdo ti přece nic nedělá. Seš akorát líná, všechno se dá naučit.“

Když se dívka posadila za stůl a ubrečeně sklonila hlavu k učení, Radana vyklidila pole. Ona totiž také nesla dvojku z češtiny, a to byla o tři třídy níž.

Nenápadně na chodbě sebrala z talíře dvě jablka, místo střevíčků si nazula tenisky a vyběhla s klíčem kolem krku ven.

„Pojď si hlát,“ lákal ji už zase bratr.

„Máma si s tebou bude hrát,“ odsekla a vyběhla ven, hlavně aby byla dost daleko dřív, než matka objeví na zápraží její aktovku.

„Vrátila jsem se tehdy až večer. Mezitím už nikdo nevěděl, že jsme něco psali a žákovskou taky nikdo vidět nechtěl,“ vyškrabávala poslední sousta z krabičky.

„Takže to odnesla jenom Jindra?“

Kývla. „Ona ostatně odnesla vždycky všechno.“

Pavlína vzdychla.

„Já za to přece nemůžu, že jo?“ sklopila Radka oči.

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

„Vždyť já nic neříkám... A jak na tom je?“ dovolila se zeptat.

„Jindra?“ odložila vidličku a odsunula nádobí na stranu, jako by chtěla odpověď oddálit. „Klára říká, že je to lepší, ale znáš ji, vždycky se před Vánocema zhorší.“

„Chápu... A ty budeš u nich?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, Jindře jakýkoliv svátky nedělaj dobře... Zkusím se Kláry zeptat. Nechci bejt zase sama.“

Kamarádka pokývala hlavou.

„Dneska jdu za mámou,“ pokračovala Radka. „Moc se mi tam nechce, ale už jsem tam děsně dlouho nebyla.“

„Proč za ní vůbec chodíš, když je taková?“

Pokřčila rameny, sama neznala důvod. „Možná proto, že je to přese všechno moje máma. Možná proto, že nechci bejt jako ona. Člověk by měl umět odpouštět.“

„Někdy seš až moc hodná.“ Pavla se začala zvedat.

„Já vím,“ vzdychla. „Občas si říkám, že jsem blbá, protože... Všichni víme, co to udělalo s Jindrou, že jo? Ale pak si říkám, že je to furt máma. Ona... ona za to svým způsobem nemůže, že je taková.“

Pokřčila rameny. „To musíš posoudit ty, je to tvoje volba.“

„Jasný,“ následovala ji zpátky do kuchyňky. „Stejně už nikomu neublíží, prostě za ní budu do smrti chodit a ona bude mít pocit, že... že... já nevím.“

„A co když se vrátí?“ pohlédla na ni vážně.

„Máma?“ nakřčila Radka obočí. „Myslím... doufám, že ne. Snad si ji tam nechaj už na furt.“

„Jo, asi jo.“

Jindřiška Málková

Dešťové kapky zprudka uhodily na okenní tabulky a jejich chlad prostupoval místnost. Od rána ono

poklidné knihovnické ticho přešlo v permanentní pološepot a hluk kroků. Co chvíli se k ní s prosbou obrátil neznámý pár očí. Pokažená zářivka nad ní občas zablikala a ona cítila, jak to všechno začíná být nad její síly.

Lidské hlasy se přibližovaly a zase vzdalovaly, telefon zvonil a ona ho musela zvedat a odpovídat na dotazy. Kolegyně ji co chvíli bombardovaly snahou o konverzaci. Srdce jí začalo tlouct děsivě rychle a v krku se jí usadil prapodivný knedlík. Do celého těla se jí vkrádal třas, jež nemohla zastavit. Mnula si zpoceně dlaně a těkala zraky z jedné strany na druhou. Cítila, jak je každý nádech těžší a těžší a že se nevyhnutelně blíží moment, kdy se začne dusit.

Obyčejně se během takovýchto situací uchylovala ke Kláře, která ji dokázala uklidnit, jenže ta byla dnes na školení v ústřední knihovně, jež se zdála být v tuto chvíli neskutečně daleko, dál, než kdyby se nacházela na druhém konci světa.

V okamžiku, kdy si uvědomila, že její rozechvění začíná být příliš patrné, vytáhla zásuvku a vyndala z ní starou žádanku o knihu ze skladu. Ruce se jí klepaly tak, až měla strach, že ji pustí. Se staženým hrdlem vyndala z krabičky svazek klíčů. Musí pryč. Musí rychle, rychle pryč, nebo se zhroutí.

Když se postavila, zatočila se jí hlava, naštěstí ale zatím ne tak, že by se to podepsalo na její chůzi. Vyrasila, spěšně proběhla kolem druhého pultu a zamávala proužkem papíru. „Jdu do skladu,“ dostala ze sebe. Kolegyně jen mírně kývla.

Nebylo na tom nic nápadného. Jindra nesnášela protažené obličejy čtenářů, kteří čekali, že sklad je ve skutečnosti něco jako „podpultovka“ a že knihu vytáhne během několika sekund jako kouzelník z klobouku, a tak si vždycky s přinesením publikací pospíšila.

ROZ TRÍŠ TĚNÍ

Chodby byly naštěstí relativně prázdné a jejich chlad jí dodával klidu. Seběhla schody, odemkla, zavřela za sebou a svezla se na zem. Všechno se s ní houpalo a točilo. Srdce jí bušilo tak prudce a zběsile, až se jí zdálo, že v tom tichém prostoru plném starých svazků, slyší jeho ozvěnu. Lístek, jenž jí tak trochu zachránil život, jí vypadl z ruky a spočinul vedle jejích bot.

Nahmatala v zadní kapse mobil, vytáhla ho a otevřela galerii. Hned na první fotce se na ni usmála Klára. Její drobné nahnědlé oči se na ni upíraly a ona se do nich vpíjela. Potřebovala ji, potrebovala vědět, že není sama, přestože právě tu samotu nyní musela vyhledat. Zavřela oči a představila si, jak ji přítelkyně objímá, jak ji bere do náručí jako dítě a konejší ji.

Sevřené hrdlo se začínalo uvolňovat a po tváři jí splynula jediná horká slza.

„Klárko,“ zašeptala a pohladila fotografii. „Klárko,“ pronesla ještě tišeji. Přestože tu byla spousta prachu a špíny, zrovna tady se dnes mohla nadechnout daleko lépe než nahoře mezi spoustou lidí. „Klárko, proč sis ze všech vybrala právě mě?“ Chtěla plakat, ale její tělo ze sebe nedokázalo dostat víc než onu slzu, jež nyní zasychala. „Podívej se na mě, podívej se, zase jsem to nezvládla, zase jsem se skoro udusila.“

Opatrně se zvedla a schovala telefon zpátky do kalhot.

Mám tě ráda, mám tě moc ráda, stále v duchu promlouvala ke své přítelkyni. A ty si mě nezasloužíš, nezasloužíš si tu trosku, kterou jsem vždycky byla.

Došla k regálu a vyňala z něj první knihu, která se jí namanula, lístek stejně nikdo kontrolovat nebude.

„Někdy si říkám, že to nezvládnu, že bych měla umřít.“ Opřela znaveně čelo o studený kov poličky.

„Ale kvůli tobě... kvůli tobě... díky tobě tu pořád jsem.“ Navzdory všemu se usmála, donutila se k tomu, protože tušila, že tím aspoň trochu nalže svému tělu, že je potřeba endorfinů.

Před odchodem se ještě jednou zhluboka nadechla. Věděla, že teď to ještě tak dvě tři hodiny zvládne, a pak bude moct jít domů, a vrátila se klidná nahoru. Ještě že má svou Klárku! napadlo ji a tentokrát jí vlastní úsměv přišel opravdovější.

Šedivé nebe plulo nad vysokým plotem školního hřiště, jež nyní zelo prázdnotou. Seděly k němu zády a dívaly se na město. Kývala nohama ze strany na stranu a ukusovala jablko, které měli k obědu. Věrka to svoje schovala do tašky. Tíse si povídaly a ona cítila, jak se z nějakého jí nepochopitelného důvodu lehce chvěje, ač jí nebyla vůbec zima.

„Ty, Jindro,“ řekla po kratší odmlce kamarádka, „líbí se ti někdo?“

Překvapeně na ni pohlédla. Cítila, jak se jí začaly potit ruce. Tuhle otázku neměla ráda, a i když tušila, že od Věrky jí nic zlého nehrozí, nebylo jí z toho zrovna dobře. Chvilí předstírala, že žvýká, a pak po pravdě řekla: „Asi ani ne.“

Dívka pohodila rameny. „Mně se taky nikdo nelíbí. Oni ty kluci jsou furt jak mimina, včera si u nás ve třídě hráli na vojáčky... Jsou to blbci.“

Jindra se rozesmála. Trochu se jí ulevilo. Věrka byla o rok výš než ona, a tak aspoň neměla pocit, že je s ní něco špatně. Možná je úplně normální, že se v sedmnácti člověku nikdo nelíbí.

„Nekecám, vážně,“ dodala se smíchem. „Mimina.“

„To jo,“ souhlasila. Nastal další moment ticha, následně kamarádka znovu promluvila: „A líbala ses někdy s někým?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Roztříštění.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete
zakoupit celou knihu.